

Wie zijn de Engelse katholieken en hoe liggen de oecumenische relaties met de anglicanen?

‘Mijn zussen zijn engelen’

Vlaamse Liga tegen Kanker schenkt aandacht aan omgeving van patiënt

- ▶ Dag tegen Kanker op 16 september roept op tot verbondenheid
- ▶ Kanker raakt de patiënt en zijn omgeving
- ▶ Kankerpatiënten en familie kunnen steeds terecht in Inloophuizen

Ilse VAN HALST

Eind 2006 kreeg Lutgarde Uyttersprot te horen dat ze borstkanker had. Een borstsparende operatie en ettelijke chemokuren later werd ze genezen verklaard. Niet voor lang, want ze herviel met weinig hoop op herstel.

Zus Ancilla vertelt: „Toen ze me het slechte nieuws doorbelde, wist ik niet wat zeggen. Wat kun je zeggen tegen iemand die de dood in de ogen kijkt? Ik wilde niets liever dan naar haar toegaan, maar mijn dienst begon.” Als ze eraan denkt, schiet haar gevoel vol. „Voortdurend speelden gedachten door mijn hoofd: ‘Wat als ze er niet meer is? Hoe moet het verder met haar man en kinderen? En wat met onze uitstapjes?’ Samen op stap gaan is geen last. We hebben echt deugd aan elkaars gezelschap.”

Veel verwanten van kankerpatiënten maken hetzelfde door. Tijdens de Dag tegen Kanker op 16 september wil de Vlaamse Liga tegen Kanker (VLK) dit jaar niet enkel kankerpatiënten een hart onder de riem steken, maar ook aandacht schenken aan hun familieleden en vrienden. Want de ziekte van hun dierbare haalt ook hun leven overhoop. Ook u kunt uw solidariteit met hen betuigen en wel door het gele lint op te spelden dat de liga morgen uitdeelt in maar liefst 102 ziekenhuizen in Vlaanderen.

Lutgarde trekt zich op aan de sterke band met haar zussen. „Toen ik hoorde dat ik niet meer kon genezen, vroeg ik Ancilla de familie in te lichten. Ik kon het niet aan. Ancilla en mijn zus Wieske zijn mijn boodschappers. Ze zijn mijn engelen. Ze komen geregeld op bezoek, springen bij in het huishouden en houden mijn moreel hoog. Onlangs namen ze me mee naar zee in een

Ancilla Uyttersprot (links): „Ik bezoek Lutgarde graag, omdat het ons beiden deugd doet.” © Kristof Ghyselincx

rolstoel. Wat een plezier hebben we toen gemaakt!”

Ook in het Inloophuis van de VLK in Gent vindt Lutgarde heel wat steun. „In het ziekenhuis zag ik toevallig een folder over de VLK.

In het Inloophuis telt niet alleen de kanker, maar ook de mens achter die kanker

Ik las over koffiemomenten in het Inloophuis, waar je in contact komt met lotgenoten.” Het leek haar wel wat, maar ze had last van drempelvrees. „Uiteindelijk ging ik samen met mijn man. Met lood in de schoenen. Maar ik was aangenaam verrast. Coördinator Gino ving me fantastisch op en vrijwilligster Lieve stelde me meteen op mijn gemak. Ze lieten me al-

le tijd om op mijn eigen tempo aan te sluiten bij een gespreksgroep. Inmiddels is dit mijn tweede thuis. Als ik kom, staan ze me met open armen op te wachten. Al moest ik kruipen, nog zou ik hier naartoe komen.”

Hier kan Lutgarde haar verhaal kwijt. „Niet dat ik dat mijn familie niet kan vertellen. Maar ik wil hen niet belasten met mijn zorgen en pijn. Ze hebben al genoeg verdriet. Bovendien maakten de mensen die ik hier ontmoet hetzelfde mee. Ze weten hoe moeilijk het was om na een operatie en chemo opnieuw aan de slag te gaan. Je meent de draad van je oude leven opnieuw te kunnen opnemen, maar al snel merk je dat dit niet kan. Zij begrijpen dat. Dat praat makkelijker.”

Inmiddels troonde Lutgarde zus Ancilla ook mee naar het Inloophuis. Het zei Ancilla eigenlijk niets, maar ze wilde haar zus

een plezier doen. „Ik vroeg me af waarom ik daar de ellende van andere mensen moest aanhoren. We hebben zelf al ellende genoeg. Bovendien ben ik geen prater.”

Ancilla werd zo goed ontvangen, dat ze nog een keer meeging. En nog een keer. „Na een poos leer je de mensen kennen op een andere manier. Eerst zie je enkel de ziekte, nadien leer je de mens erachter kennen. Ik merkte dat ik iets opstak van die gesprekken. Bovendien zie ik dat Lutgarde hier tevreden is. Hier telt niet enkel de kanker, maar ook de mens achter die kanker.”

Samen praten de zussen niet veel over Lutgardes ziekte. „We proberen elkaar te sparen. Kniezen lost niets op. Toch zit het verdriet soms hoog en dan troosten we elkaar.” Lutgardes lip trilt even: „Mijn dochter heeft een vriend. Toen ik besepte dat ze binnen-

kort het huis zal uitgaan en er misschien kindjes zullen komen, vroeg ik me af of ik dat nog zou meemaken. Dan huilen we eens goed uit bij elkaar. Daarna zeggen we: ‘Kom, we moeten ons erover zetten.’ En we praten over iets anders.”

„Ik probeer van dag tot dag te leven. Ik geniet van kleine dingen. Zelfs de geur van een bloem kan me verwonderen. Vroeger ging ik daaraan voorbij. Ik wil nog plezier maken in mijn leven. Soms is het moeilijk, maar ik kan nog enorm genieten van een dagje winkelen en een terrasje doen. Dan denk ik soms: ‘Zo zou ik wel honderd kunnen worden.’”

Op de Dag tegen Kanker maken vrijwilligers tijd voor familieleden en bezoekers in een gesprekshoek in de hal van de deelnemende ziekenhuizen. Meer informatie via www.dagtegenkanker.be.